

Sase întrebări

1. Care este programul artistic al teatrului dv. ? Care sînt, în cadrul acestui program, obiectivele concrete ale acestei stagiuni ?
2. Cum se încadrează în programul artistic al teatrului prima parte a stagiunii 1962/1963 ?
3. Ce rol considerați că revine dramaturgilor cu care lucrați, secretariatului literar și regizorilor teatrului în ansamblul de probleme ale stagiunii ?
4. Cum vă pregătiți pentru concursul tinerilor actori ?
5. Ce probleme de constituire și valorificare armonioasă a ansamblului de actori există în teatrul dv. ?
6. Vă sînt cunoscute, desigur, opiniile critice exprimate recent în presă asupra mișcării noastre teatrale ; în ce mod răspunde teatrul dv. acestor opinii ?

GEORGE VRACA

Artist al poporului
Directorul Teatrului „C. I. Nottara”

Programul artistic al unui teatru este o noțiune complexă, care tinde să se realizeze atît prin structura repertoriului, cît și prin ținuta spectacolelor. În stagiunea 1962/1963, dorim să realizăm fuziunea, pe un plan superior, dintre aceste două aspecte fundamentale ale activității noastre, lucrînd într-un spirit nou, caracteristic, de altfel, celor mai bune realizări din teatrele noastre.

Fluctuațiile de stil și de calitate de care ne-am resimțit în stagiunea trecută au fost determinate de unele particularități negative ale colectivului nostru, pe care nu înțelegem să le mai tolerăm. Dispunem de un nucleu de actori valoroși și de o echipă bună de regie, căreia trebuie să-i solicităm ceva mai insistent gustul, îndrăzneala și imaginația creatoare, pentru a realiza, pe baza unor exi-

gențe artistice mai evolute și mai moderne, unitatea de stil a spectacolelor noastre într-un inedit complex de artă teatrală.

Deschiderea stagiunii la sala Magheru cu piesa *Steaua polară* de Sergiu Fărcășan, în regia lui Radu Penciulescu, și la sala Studio cu piesa *Bucătăreasa* de A. Sofronov, în regia lui Mircea Avram, exprimă linia directoare a programului acestei stagiuni.

Am împărțit în stagiunea trecută experiența amară a unor texte anemice, cu veleități literare puerile, mirosind a clei și confecție. Experiența a costat scump, dar are și un revers pozitiv. Consiliul artistic și secretariatul literar au devenit mai exigente în alegerea pieselor originale. *Steaua polară* de Sergiu Fărcășan și *Este vinovată Maria Serafim?* de Laurențiu Fulga anunță cotitura energetică spre un repertoriu original, pe care-l dorim alcătuit la nivelul cerințelor actuale. Sarcina principală a secretariatului literar este să lărgească „breșa” care s-a produs în seria de texte mediocre, prezente înainte în repertoriul nostru original, să dezvolte succesele de la începutul stagiunii, asigurând pentru întreaga ei desfășurare texte originale de factură artistică valoroasă.

Desigur, în ansamblul problematicii stagiunii 1962/1963, sarcina cea mai grea revine regizorilor. Cotitura artistică pe care dorim s-o realizăm este nemijlocit condiționată de un salt calitativ în munca regizorală a teatrului.

Unele spectacole de la noi se resimt din pricina rutinei, a lipsei de profeșime și spontaneitate în concepția regizorală, ceea ce le dă un aer empiric și un relief lipsit de finețe și de strălucire artistică. Regizorii noștri au obținut în ultimele stagiuni câteva succese, unele recunoscute, altele ignorate sau minimalizate, în orice caz reale, care constituie tot atâtea puncte de sprijin pentru a ridica viitoarea stagiune, în ansamblul ei, la nivelul unor exigențe sporite.

În teatrul nostru, concursul tinerilor actori are o rezonanță cu totul particulară. Nu toată lumea știe că Teatrul „C. I. Nottara” este un teatru al actorilor tineri. Caracteristica stagiunii care a trecut, elementul ei inedit, constă în faptul că piese clasice de respirație universală — *Antoniou și Cleopatra*, *Frații Karamazov*, *Ciocirlia* — au fost interpretate de actori talentați, dar excepțional de tineri, de unde și unele incertitudini și inconsecvențe în joc. Ne-a surprins pe alocuri tonul sceptic și uscat academic al unor recenzenți lipsiți de gândire, de înțelegere și de dragoste față de aceste mlădițe viguroase ale viitorului teatrului românesc. De aceea, concursul tinerilor actori este pentru noi un prilej de a demonstra aceste prețioase virtualități actoricești și a confirma justetea orientării noastre, cu precădere, spre ceea ce este nou și se dezvoltă în teatrul românesc contemporan. Tinerii noștri actori vor intra în concurs cu piesa *Prima zi de libertate* — a cunoscutului autor polonez Kruczkowski.

Datorită unui proces specific de cristalizare a colectivului nostru de-a lungul anilor, valorificarea ansamblului de actori din teatru a urmat un drum mai greu și mai sinuos decît în alte teatre. Lipsite de o ierarhie de valori bine fixată, distribuțiile noastre au avut mult timp un caracter experimental care a produs daune calității artistice a spectacolelor noastre. În stagiunea 1962/63, acest proces de selecție s-a încheiat în liniile lui generale și acum dispunem de o imagine clară asupra vocației și locului fiecărui actor. În consecință, valorificarea ansamblului va fi de aici înainte mai realistă, mai rațională și mai armonioasă.

Calitatea interpretării se va ameliora în măsura în care vom izbuti să convingem pe unii actori să-și racordeze stilul de joc la spiritul și la stilul teatrului modern și să-și ridice substanțial exigențele față de repetiții și spectacole.

Opiniile critice, exprimate în ziare și reviste, sesizează cu luciditate și realism că, în procesul complex al dezvoltării noastre teatrale, există o tendință artistică înnoitoare, alături de tendințe de oboseală și clișeu de care ne-am făcut și noi în parte vinovați. Considerăm articolele respective ca un seismograf fin și atent al dezvoltării gustului public, căruia procesul vast de culturalizare a maselor îi conferă o excepțională putere de selecție.

Teatrul nostru răspunde acestor opinii printr-o energetică mobilizare a conștiințelor și responsabilităților, în vederea lichidării rămîinerii în urmă, din punct de vedere artistic, a unor spectacole de la noi și a ridicării realizărilor noastre la nivelul celor mai înalte exigențe ale spectatorilor.

D. D. NELEANU

Directorul Teatrului Tineretului

Teatrul Tineretului, prin menirea lui, trebuie să fie un teatru al tinereții, al gândurilor înflăcărare, care să dezbătă în mod partinic, cu îndrăzneală și curaj creator, problemele majore ale actualității. Așa cum tînăra generație a țării, însușindu-și cunoștințele cele mai înaintate, depune eforturi intense pentru desăvîrșirea construcției socialiste, făcînd să înflorească talentul creator al poporului nostru, Teatrul Tineretului este obligat de publicul căruia i se adresează să ducă mai departe arta noastră teatrală, să-și spună cuvîntul propriu în peisajul artei romînești. Aspru ne-ar judeca tînăra generație dacă n-am răspunde prin spectacolele noastre gândurilor sale înaripate, pasiunii sale pentru tot ce e nou și generos, setei sale de cultură. Dramolette siropoase, conflicte convenționale, o manieră greoaie, grandilocventă, nu pot fi pe placul unui tineret activ, entuziast, animat de o concepție nouă, înaintată, asupra vieții.

De aceea, întreaga activitate a Teatrului Tineretului se desfășoară sub semnul dezbaterii celor mai actuale, celor mai arzătoare probleme ale contemporaneității și în spiritul lor.

Ne-am străduit să includem în repertoriul teatrului, prin căutări neobosite, tocmai acele lucrări care răspund acestui important deziderat, actualitatea.

Regizorii teatrului, deosebiți ca personalitate, oferă spectacole variate stilistic; cu toate acestea, jaloanele muncii lor converg spre același țel, în aceeași direcție. Pe toți ne preocupă să reliefăm ceea ce este esențial în lucrarea dramatică căreia urmează să-i dăm viață pe scenă, înlăturînd tot ce poate constitui balast în sublinierea ideilor, punînd accentul pe forța ideilor majore, mobilizatoare. Există o viziune regizorală comună, într-un fel cinematografică, asupra jocului actoricesc (pe care îl dorim întotdeauna sobru, de o simplitate încărcată de sensuri), ca și în ceea ce privește montajul pe care ne străduim să-l aplicăm în spectacolele teatrului (de pildă, schimbarea rapidă a planurilor, ori ilustrarea muzicală distinctă a fiecărui moment).

Desigur, încercările noastre, căutările noastre în acest domeniu, nu-și propun să „copieze“ arta filmului; respectînd convenția specifică teatrului, ne străduim să lărgim, prin această colaborare cu filmul, mijloacele de expresie ale artei noastre milenare, străduindu-ne să obținem o cît mai pregnantă și emoționantă sinteză artistică.

În această direcție sînt îndrumate și eforturile pictorilor noștri scenografi. Într-un spectacol ce-și propune să reliefeze cît mai sintetic textul dramatic, care subliniază cu precădere gândurile și simțămintele personajelor, ale oamenilor, detaliile scenografice ar fi inutile, ar fi un corp străin în viziunea de ansamblu a spectacolului. Doar un decor simplu, sugestiv, care să servească deopotrivă textul și concepția regizorală, poate să-și aducă contribuția în economia spectacolului, în concepția de ansamblu a Teatrului Tineretului.

Pe aceeași linie, a unui teatru modern cu adînci rădăcini în actualitate, ne desfășurăm activitatea și pe scena rezervată copiilor. Basmul, feeria își au de bună seamă valoarea lor estetică, stimulînd fantezia copilului. În acest scop,

editurile, televiziunea, radioul își fac din plin datoria. Totuși, în epoca zborurilor cosmice, când copiii se visează — asemenea cosmonauților sovietici — străbătînd întinderile necuprinse ale cerului, când interesul pentru știință și tehnică înflăcărează imaginația celor nevîrstnici, prezența pe scena noastră a basmelor cu Căpcăunul cel rău ori cu blînda și supusa Ileana Cosînzeana n-ar putea satisface cerințele micilor spectatori. Educația morală a copiilor în spiritul ideilor comunismului trebuie să se împletească, socotim, cu cea estetică. De aceea, ne declarăm net împotriva cultivării unei arte tradiționale prăfuite în spectacolul pentru copii. Dorim să dăm viață pe scena teatrului nostru — și în această direcție ne concentrăm toate eforturile — basmului erei cosmice, feeriei vieții cotidiene. Prin genul de spectacole pe care le oferim micilor spectatori, îi pregătăm să înțeleagă și să guste spectacolele pe care le realizăm pentru tineret, le formăm o concepție estetică nouă, modernă, asupra spectacolelor de teatru în general.

Noua stagiune teatrală trebuie să consemneze un pas înainte în cristalizarea principiilor repertoriului nostru și o etapă de aprofundare în căutările pentru definirea stilului propriu spectacolelor pe care le realizăm. În privința repertoriului, punem accentul, în continuare, pe tematica de actualitate, jucînd și autori clasici. (Astfel, în sala pentru tineret, vom pune în scenă *Mutter Courage* de Bertolt Brecht, iar în sala pentru copii, *Micuța Dorrit* după Charles Dickens și *Chirița în provincie* de Vasile Alecsandri.)

Repertoriul stagiunii 1962/1963, continuînd și desăvîrșind preferințele care au început din stagiunile trecute să ne configureze un program propriu, este mai încheșat și mai unitar, fapt ce ne îndreptățește să sperăm că teatrul nostru se află în preajma maturității. (E vorba de *Oceanul*, *Mutter Courage*, *Generalul și nebunul*, *Logodnicul de profesie se însoară*, *Copiii au crescut*.)

Continuăm să lărgim sfera colaborărilor cu dramaturgii. Dintre scriitorii atașați mai de mult de teatru, Dorel Dorian ne pregătește o piesă nouă și Alecu Popovici scrie o nouă lucrare adresată copiilor, piesă în care nădăjduim să se concretizeze mai pregnant concepțiile noastre despre teatrul pentru copii. Este meritul secretariatului literar că acum, în jurul teatrului nostru, s-a constituit un grup de scriitori care încearcă să lucreze pentru noi: Ion Hobană, Petre Vintilă, Nicolae și Sorin Holban, Cella Serghi, Luiza Vlădescu, Mihai Stoian, Alexandru Adrian, Eduard Jurj și Ion Mustață.

Pentru concursul tinerilor actori pregătăm piesa lui Aksionov și Stabovoi, *Colegii*, în regia lui I. Cojar.

În ce privește întrebarea referitoare la preocuparea pentru calitatea interpretării și valorificarea întregului colectiv, nu pot da un răspuns deosebit de cele de pînă acum. Noi încercăm să transformăm întregul teatru într-un șantier experimental, în care actorii și actrițele pot aborda curajos roluri cît mai variate, tinzînd să-și dezvolte cu îndrăzneală gama posibilităților de interpretare.

Discuțiile care se poartă actualmente în jurul vieții teatrale sînt cît se poate de utile, și faptul că ele s-au intensificat nu poate decît să ne bucure. Cred că și noi, oamenii de teatru, putem formula unele cerințe față de cronică. Aș fi fericit, de pildă, dacă criticii ar putea fi văzuți în teatre și înainte de premieră, dacă ei ar împrumuta un text aflat în repetiție, dacă ar asista la pregătirea spectacolului, discutînd cu regizorii, scenografii, actorii — într-un cuvînt, dacă ar face totul pentru a cunoaște într-o astfel de măsură concepția regizorală și specificul muncii teatrale încît să poată confrunța cu deplină competență realizările și intențiile.

De asemenea, trebuie să spun că uneori ne miră foarte mult enunțarea de puncte de vedere absolut opuse asupra unuia și aceluiași spectacol. Înțelegem că atîta vreme cît există oameni diferiți, diferite grade de cultură, sensibilități diferite, pot exista puncte de vedere foarte variate. Credem însă că atunci cînd albul i se pare unuia negru, și negrul este pentru altul alb, e greu să se găsească un limbaj comun criticii și creației și că, în astfel de cazuri, critica rămîne ineficientă pentru că nu poate fi înțeleasă.

LAZĂR VRABIE

Directorul Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra”

Programul artistic al Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra” se încadrează în coordonatele întregii mișcări teatrale din țara noastră. De aceea, obiectivele noastre artistice nu pot fi diferite de ale celorlalte teatre, după cum ele nu pot diferi — în linii mari — nici de la o stagiune la alta.

Ca și în celelalte stagioni, preocuparea noastră fundamentală va fi promovarea dramaturgiei originale, cu o atenție sporită însă pentru calitatea pieselor pe care urmează să le reprezentăm, ca o reflectare directă a exigenței din ce în ce mai înalte pe care o manifestă spectatorii noștri. Nădăjduim să răspundem cel puțin onorabil acestei exigențe, reprezentând — printre altele — în stagiunea 1962/1963 piese ca : *O singură viață* de Ionel Hristea, *Sub clar de lună* de Teodor Mazilu, *Întimplări dintr-o vacanță* de Lia Marmeliuc. În afară de asta, teatrul lucrează cu un număr de autori, dintre care cităm pe Horia Aramă.

Dar manifestarea personalității fiecărui teatru constă în felul în care reușește să-și realizeze obiectivele. De aceea, ne vom strădui să accentuăm cât mai mult unitatea de stil a spectacolelor noastre, ceea ce nu contrazice întru nimic varietatea concepțiilor regizorale.

Considerăm că prin mesajul politic și artistic al unor spectacole cu piese ca *Fotbal de Pol* Quentin și Georges Bellak, *Cezar și Cleopatra* de Bernard Shaw, *Război și pace*, dramatizare de A. Neumann, E. Piscator și G. Prüffer, după romanul lui Tolstoi, *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht și altele, stagiunea 1962/1963 se încadrează satisfăcător în programul artistic al teatrului.

În legătură cu concursul tinerilor actori, în teatrul nostru se desfășoară o muncă intensă. S-a instituit o comisie însărcinată cu organizarea participării noastre la această importantă manifestare, dar frământarea creatoare în legătură cu problemele concursului a depășit nu numai limitele acestei comisii, ci și limita de vîrstă, în sensul că „maivîrstnicii” colectivului sînt și ei activ preocupați de felul în care se va prezenta teatrul, sprijinind munca tinerilor artiști. Intenționăm să ne prezentăm la concurs cu două piese românești : *O singură viață* și *Sub clar de lună*.

Alegerea unor piese originale pentru concurs nu este nici ea întîmplătoare, ci reprezintă dorința expresă de a oferi tinerilor noștri prilejul de a demonstra, concomitent cu posibilitățile lor, posibilitățile dramaturgiei noastre. Aceasta, pentru că tineretul teatrului nostru a arătat de mult și în numeroase rînduri ce poate : actori ca Octavian Cotescu, Victor Rebengiuc, Anca Verești, Lucia Mara, Mircea Albulescu, Nastasia Șova, Gh. Oancea, Rodica Suciuc și alții au fost dis-

tribuiți cu consecvență în roluri de mare răspundere. De aceea, trebuie să le oferim ceva în plus, și credem că în cele două piese alese vor putea dobîndi o nouă experiență.

Calitatea interpretării depinde evident, în primul rînd, de posibilitățile proprii fiecărui actor, dar o serie de factori exteriori pot influența asupra dezvoltării acestor posibilități, și colectivul are un rol activ în această dezvoltare. În teatrul nostru există o omogenitate în interpretare, care se afirmă tot mai puternic, cu prilejul fiecărui spectacol nou. Această omogenitate presupune o puternică emulație creatoare între actori. Dar, la rîndul ei, această emulație nu este întîmplătoare, ci îndrumată de către organizația de partid a teatrului, prin diferite metode de educație comunistă practicate în sinul colectivului.

Am dori ca în paginile presei de specialitate să existe un schimb mai viu de opinii. Se simte nevoia ca problemele de teatru să fie dezbătute cu mai multă pasiune, fie pornindu-se de la cazuri concrete și mergînd spre teoretizarea de înținută superioară, fie prin demonstrarea, cu exemple concrete, a unor teorii artistice. Dar, de cele mai multe ori, concluziile meselor rotunde, sau ale anchetelor, din ziare sînt hibride, neatingînd planul teoretic și nedemonstrînd nimic practic. Consultarea prealabilă cu oameni de specialitate, legătura mai strînsă cu teatrele, evitarea unor informări expediate, de multe ori telefonice, neverificate, ar remedia, cred, multe din aceste carențe, situînd cu timpul articolele de specialitate la acea înălțime de la care pot deveni mai eficiente.

VICTORIA DINU

Directoarea Teatrului Regional București

Profilul teatrului nostru — înțelegînd prin acesta atît orientarea repertoriului, cît și factura spectacolelor — e hotărît în primă și ultimă instanță de public. Toți lucrătorii din cîmpul artei teatrale, contemporani ai glorioasei epoci a socialismului, au importanța menire de a educa în spirit socialist masele largi de spectatori, iar noi, Teatrul Regional București, avem o îndatorire în plus: aceea de a ne duce și la ei acasă. Merită să fie subliniat faptul că această „mișcare“, această „întîinare“ a noastră spre public sporește, pentru tot colectivul și pentru fiecare actor în parte, simțul răspunderii, conștiința propriei misiuni de factor educativ și culturalizator. De aici, dorința noastră permanentă de a „cointeresa“ artistic pe spectatori, de a veni în mijlocul lor cu idei vii, actuale, cu probleme și chipuri de eroi care să răspundă preocupărilor și aspirațiilor publicului, prin care acest public să se recunoască, sau prin care să-și simtă lărgit orizontul cultural. În spectacolele cu *Indrăzneala*, bunăoară, nu rare au fost momentele cînd oameni din sală își dădeau numele celor de pe scenă sau se recunoșteau în diferite scene de viață. („Tu ești ca Păun Ceocîlteu, mă !“, sau „Așa

păși și tu!", sau „Ai văzut cum se poate face o treabă?“ etc.) Cu spectacolul Alecsandri (*Iașii 'n carnaval și Millo director*) am avut satisfacția de a fi contribuit substanțial la popularizarea clasicului nostru: mulți învățători și profesori au venit la noi după spectacol, mărturisindu-ne că acum l-au înțeles mai bine pe Alecsandri, ideile lui, arta lui; mulți elevi au aflat pe această cale cine e Millo, marele actor al teatrului românesc.

În general, am încercat mulțumirea de a constata că, în mare măsură, ce am gândit și am realizat pe scenă are răsunet, interesează și înfrumusețe pe spectatori. Acolo unde publicul era mai puțin pregătit, am căutat să-i venim în ajutor, însoțind spectacolele noastre de scurte „introduceri lămuritoare“, ca, de pildă, la spectacolele *Trenul blindat* și Alecsandri. Pe linia aceasta, de apropiere și cointeresare artistică, intenționăm să mergem și în viitor, organizând în plus în stagiunea aceasta spectacole urmate de discuții, în diferite puncte ale regiunii; în felul acesta, legătura și verificarea noastră cu publicul vor căștiga elemente în plus, dând curs unei critici orale de masă cit se poate de utile pentru ambele părți.

O componentă a profilului nostru este entuziasmul, elanul. Acest elan a fost și este determinat, pe de o parte, de conștiința clară a misiunii specifice teatrului, iar, pe de altă parte, de legătura noastră trainică cu publicul — acest nou și minunat public, care se integrează organic în spectacolele noastre și le dă strălucire. Dorim ca nimic să nu se facă întâmplător în teatrul nostru.

Deschiderea stagiunii 1962/63 se încadrează în programul artistic al teatrului nostru ca un adevărat... program: *Șapte inși într-o căruță* este o comedie cu eroi țărani din zilele noastre; ea se adresează colectivităților, înfățișându-le probleme care sînt ale lor, respectînd în același timp, ca redactare dramatică, cele mai proaspete soluții de scenă. E o piesă elaborată în sensuri și ritmuri maiakovskiene, care scruetează în adîncime zone de conștiință ale țaranului nostru contemporan.

Dramaturgilor cu care lucrăm le revine rolul — bineînțeles, în afară de cel primordial de a scrie — de a ne cunoaște mai bine teatrul, sarcinile lui, publicul specific, componența colectivului, stilul de muncă artistică. Ceea ce nu înseamnă cituși de puțin că-i așteptăm doar: nu, îi căutăm și noi, și acesta e rolul secretariatului literar. Cît despre regizori, încă de pe acum fac o asiduă „navetă“ între secretariatul literar și autori, inserîndu-se, prin viziunea lor familiarizată cu scena și prin fantezie, în însuși procesul de elaborare a pieselor.

La concursul republican al tinerilor actori vom participa ca unul din cele două spectacole: *Șapte inși într-o căruță* sau *Femeia deputat*, prezentate pînă atunci în premieră. Întrucît amîndouă corespund ca tematică și ca vîrstă a creatorilor (regizori, scenografi și actori), vom prezenta în concurs pe cel mai reușit. De fapt, concursul tinerilor nu constituie în teatrul nostru o „problemă“ aparte, ci se integrează în procesul general al producției teatrului: tînărul nostru colectiv se consideră în concurs cu fiecare premieră și cu fiecare spectacol în parte.

Concursurile — deschise celor mai talentați actori din țară — inițiate de noi pentru completarea pe genuri și pentru împropiata colectivului; grija permanentă de a distribui și a folosi toate cadrele artistice, îmbinată cu studiul atent și munca concretă pe scenă într-un stil modern și actual; inițierea unor dezbateri teoretice în jurul unor probleme de artă curente, toate acestea constituie pentru noi garanția unei dezvoltări susținute și armonioase. Vom continua și anul acesta experiența deosebit de fructuoasă, făcută cu *Mielul turbat*, de valorificare a unor actori mai puțin folosiți și, pe de altă parte, de distribuire a unor actori frunzași în roluri cu totul diferite de „genul“ lor.

Părerile susținute în presă despre activitatea Teatrului Regional București, în prima lui stagiune, au fost bune. Ne vom strădui să nu le dezmințim, mai mult chiar, vom căuta să oferim ocazii de a ni le face și mai favorabile.

ELENA DELEANU

Directoarea Teatrului Muncitoresc C.F.R.

Obiectivul principal al teatrului nostru a fost și este să prezinte unui public cât mai larg spectacole agitatorice, populare, pornite de la texte cu cele mai imediate și adânci ecouri în contemporaneitate. Teatrul Muncitoresc C.F.R. a luat naștere odată cu viața nouă din țara noastră și lui i-a revenit nobila misiune de a contribui la creșterea nivelului cultural și ideologic al vechii și noii generații de spectatori din acest cartier al Capitalei, care are un trecut eroic și revoluționar.

Căutînd să-și îndeplinească misiunea, teatrul nostru a inclus în repertoriul stagiunilor trecute piese originale ca *Domnișoara Nastasia*, *Zile de februarie*, *Răzeșii lui Bogdan*, *Ochiul albastru*, *Oameni și umbre* etc., precum și piese din repertoriul universal: *Baia* de Maiakovski, *Aristocrații* și *Flori vii* de N. Pogodin, *Domnul Puntila și sluga sa Matti* de Brecht, *Mariana Pineda* de G. Lorca, *Romagnola* de L. Squarzina. În componența repertoriului au existat opere de valoare universală ale clasicilor Shakespeare, Marivaux, Ben Jonson, Tolstoi. Din păcate, nu întotdeauna realizările scenice au fost la nivelul exigențelor publicului nou, iar tematica și calitatea literară a unor lucrări originale nu corespundeau ritmului impetuos al zilelor noastre, problemelor majore actuale.

În stagiunea 1962/1963, dorim să eliminăm lipsurile menționate, care s-au datorat fie unei slabe exigențe, fie unor cauze obiective, ca fluctuația cadrelor artistice după alcătuirea repertoriului (actori, regizori plecați în alte teatre sau la diferite filmări), ceea ce a dus la un oarecare dezzechilibru, reflectat în rezolvarea artistică a spectacolelor noastre. Conducerea teatrului și consiliul artistic, conștiente de bilanțul artistic, nu tocmai mulțumitor, din ultimii doi ani, s-au străduit să învingă greutățile obiective și să înlăture pe cele subiective.

Am început cu două premiere pe țară din dramaturgia originală, cu probleme din actualitatea imediată, comedia *Băiat bun, dar ... cu lipsuri* de Nicuță Tănase, a cărei acțiune se desfășoară între muncitorii din Hunedoara, și *Corabia cu un singur pasager* de Dan Tărchilă, a cărei tematică e legată de formarea profilului moral al intelectualității noastre.

Autorii dramatici cu care am lucrat și cu care lucrăm au fost primiți de noi cu căldură. Adesea, ca debutanți în dramaturgie, ei au apărut în lumina rampei pe scena noastră (Ludovic Bruckstein, Liviu Bratoloveanu, Ernest Maftai, Ștefan Iureș și Beno Dumitrescu). Dorim să ne formăm un colectiv stabil de autori care să scrie pentru teatrul nostru. Ne bucurăm că putem reprezenta piesele de debut ale unor tineri atrași de scenă, dar am vrea să găsim mijloacele cele mai convingătoare, pentru ca nici autorii consacrați să nu ne

ocolească, sau să ne ofere lucrări ce nu și-au găsit loc în teatrele din centrul Capitalei.

Pentru concurs pregătim *Antigona și ceilalți* de Peter Karvas. Regia, scenografia și marea majoritate a rolurilor vor fi acoperite de tineri. Intenționăm ca repetițiile să se desfășoare într-o formă nouă, de îmbinare a muncii practice cu un fel de seminarii săptămânale, în care tot colectivul să discute opere aparținând altor genuri artistice — proză, poezie, plastică — legate de tematica repetițiilor. Urmărim ca munca de concepție, de pregătire a spectacolului să se facă în cele mai bune condiții și cât mai temeinic.

Probleme există, dar unele posibilități sînt limitate, întrucît, de cîțiva ani, n-am putut organiza un concurs cu care să acoperim plecarea unor regizori și actori și n-am putut primi de la Institutul de teatru decît un singur absolvent.

Ne vom îndrepta atenția în continuare asupra creșterii colectivului artistic de care dispunem. Cu toate că în ultimele două stagiuni actori ca Ion Vilcu, Dana Comnea, Cornel Vulpe, Athena Demetriad, Ștefan Bănică și alții au crescut simțitor, din punct de vedere artistic, în rolurile interesante în care au fost distribuiți, iar altor actori li s-a oferit prilejul să se valorifice — de exemplu, Corado Negreanu, în interpretări foarte variate din piesele *Flori vii* (Lenin), *Oameni și umbre* (Florin Papadopol), *Romagnola* (Guelfo), roluri pe care le-a rezolvat la un nivel artistic superior —, totuși nu putem afirma că sîntem mulțumiți în ceea ce privește valorificarea ansamblului. Avem actori talentați care, în ultimele stagiuni, nu au fost distribuiți pe măsura posibilităților lor: Marga Anghelescu, Șt. Mihăilescu-Brăila și alții.

În noua stagiune, toate piesele sînt contemporane, axate pe probleme de interes actual. Regizorii, interpreții, scenografii, tehnicienii scenei sînt animați de dorința de a prezenta spectacole vii, convingătoare, emoționante, cu un conținut de viață bogat, și nu spectacole cenușii, cumiți, care n-au nimic interesant. Fiecare premieră va fi pregătită cu entuziasm, sub semnul căutărilor artistice (așa cum teatrul nostru a arătat în multe din spectacolele sale).

